Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	11C/48/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1110211909
Dátum vydania rozhodnutia:	12. 03. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Branislav Král
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2012:1110211909.6

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Královom, v právnej veci navrhovateľa: L. E., Z. I. XX, I. E., zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Tatiana Timoranská, advokátka, F. Rákocziho 12, Nové Zámky proti odporcovi: Slovenská republika -Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z , takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 664,41 EUR s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 664,41 EUR od 15.9.2008 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 2.000,-EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobný návrh zamieta.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 2.031,46 EUR k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. Tatiany Timoranskej, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 11. 03. 2010 domáhal od odporcu podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") náhrady škody za nezákonné rozhodnutie - Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané v trestnom konaní policajným orgánom IO UIS PZ zo dňa 24.5.2005 pod ČVS:UIS-162/IBA-PO-2005 (ďalej len "nezákonné rozhodnutie").

Žalobný návrh odôvodnil tým, že bol rozhodnutím (trestným rozkazom) Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 22.2.2007 sp. zn. 2T 17/2006-279 uznaný vinným z trestného činu poškodzovania cudzej veci, ktorého skutku sa mal dopustiť dňa 6.9.2003 a mal spôsobiť škodu vyškriabaním rýh na vozidle Š. J. S.: I. XXX Z.. Počas celého konania namietal, že on škodu nespôsobil, že celý skutok si vymyslela jeho manželka s ktorou bol v tom čase v rozvodovom konaní a že vozidlo, na ktorom mal škodu spôsobiť, bolo síce evidované na otca jeho manželky, ale sa jednalo o vozidlo zakúpené zo spoločných prostriedkov a teda parilo do BSM. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu zo dňa 15.11.2007 bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že by navrhovateľ takýto skutok spáchal. Trestné stíhanie vo veci začal policajný orgán OOPZ Nové Zámky v konaní ČVS: ORP-630/NZ-03, konanie bolo ďalej vedené na Úrade justičnej a kriminálnej polície OR PZ Nové Zámky, pod ČVS: ORP 311/1-OSV-NZ-2004, pričom do 24.11.2003 navrhovateľ pracoval ako starší inšpektor pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ Bratislava, preto Úrad inšpekčnej služby PZ MVSR v konaní UIS-162/IBA-PO-2005 vzniesol voči jeho osobe obvinenie.

Konanie, ktoré vrátane vyšetrovania trvalo 4 roky navrhovateľovi spôsobilo ujmu vo sfére majetkovej, minimálne v rozsahu trov právneho zastúpenia a tiež v strate možnosti nájsť si primerané alebo vôbec nejaké zamestnanie vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie, ktoré bolo spojené s množstvom úkonov, ktoré si vyžadovali jeho častú neúčasť na pracovnom mieste ale hlavne mu bola spôsobená nemajetková ujma, ktorá spočívala v neustálom obťažovaní, ktoré súviselo s vyšetrovaním, počas celého konania pociťoval krivdu, keď si bol vedomý svojej neviny a vo svojom okolí denne vnímal meniace sa správanie ľudí. Bol zvyknutý na určitý okruh priateľov, ktorí s ním však prestali udržiavať kontakt hlavne z dôvodu, že sa jednalo o jeho kolegov z radov polície s ktorými pred týmto skutkom trávil čas na rôznych spoločenských akciách. Títo ľudia sa začali sa k nemu začali správať rezervovane až napokon s ním úplne prerušili kontakt. Rovnako sa od neho začali odvracať aj jeho priatelia z civilu. Neoprávnené trestné stíhanie je dôvodom jeho dlhoročných psychických útrap, viedlo k prerušeniu väčšiny jeho sociálnych väzieb na okolie v ktorom pracoval a žil a spôsobovalo útrapy nielen jemu ale aj jeho rodičom. Od tej doby nevedel nadviazať žiadnu známosť a partnerka s ktorou žil, taktiež ťažko znášala, že bol trestne stíhaný, ako aj jeho depresívne nálady spôsobené pocitom nespravodlivosti, v dôsledku čoho ho aj opustila. Hoci priamo dôvodom skončenia služobného pomeru nebol skutok, ktorý je základom ním uplatneného nároku, nemohol sa pre prebiehajúce trestné stíhanie domáhať vrátenia do služobného pomeru, nemohol si dokončiť začaté štúdium v dôstojníckej škole a nevedel si celkovo dlhodobo nájsť prácu. Všetky vyššie uvedené nepríjemnosti mu vo svojich vzájomných súvislostiach spôsobovali ujmu vo sfére nemajetkovej, ktorú nie je možné kompenzovať žiadnym iným spôsobom než priznaním finančnej náhrady. Z vyššie uvedeného sa navrhovateľ domáhal náhrady škody vo výške 664,41 EUR titulom vynaložených trov právneho zastupovania v trestnom konaní a 10.000,-EUR titulom nemajetkovej ujmy.

Odporca vo svojom vyjadrení uviedol, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody. Vyúčtovanie trov obhajoby nie je účtovným dokladom a nepreukazuje skutočnú úhradu odmeny advokáta, účasť na úkonoch trestného konania nemožno považovať za ujmu navrhovateľa, a to ani vo vzťahu k jeho pracovnému uplatneniu. Povinnosť účasti na takýchto úkonoch nie je tak závažnou prekážkou, aby si navrhovateľ nemohol hľadať zamestnanie a aj v prípade vstupu do pracovného pomeru by sa účasť na úkonoch trestného konania považovala za ospravedlniteľnú prekážku v práci. Pre preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutné preukázať neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa zo strany orgánov činných v trestnom konaní, pričom o neoprávnenom zásahu do osobnosti fyzickej osoby nie je možné hovoriť v prípade, kde je zásah dovolený zákonom, pokiaľ tak nie sú prekročené zákonom stanovené medze. Podľa názoru odporcu orgány činné v trestnom konaní vo veci navrhovateľa postupovali primeraným spôsobom pri dodržaní ustanovení Trestného poriadku a takýto postup nemožno hodnotiť ako neoprávnený zásah do osobnosti navrhovateľa. Je nepochybné, že dňa 22.2.2007 vydal Vojenský obvodový súd v Bratislave trestný rozkaz, ktorým uznal navrhovateľa vinným z trestného činu poškodzovania cudzej veci. Rozsudkom tohto súdu zo dňa 15.11.2007 bol však navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Nevina navrhovateľa teda bola preukázaná a konštatovaná rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava. Taktiež je nevyhnutné zdôrazniť, že predmetným trestným rozkazom bol navrhovateľ odsúdený na peňažný trest a nie na trest odňatia slobody, čiže závažnosť takéhoto trestu uloženého v trestnom konaní nemohla spôsobiť navrhovateľovi ujmu, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zároveň sa odporca domnieva, že je v súvislosti s navrhovateľom tvrdenou izoláciou od spoločnosti a inými problémami v živote potrebné zohľadniť aj tie skutočnosti, ktoré vyplývajú z personálneho rozkazu Ministra vnútra SR zo dňa 20.11.2003 č. 456/2003. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu je zrejmé, že navrhovateľ bol prepustený z Policajného zboru z dôvodu porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, konkrétne navrhovateľ nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď svoju manželku ohrozoval služobnou zbraňou a vyhrážal sa jej zabitím. K prepusteniu navrhovateľa zo služobného pomeru nedošlo na základe alebo v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním, ale na základe iných závažných skutočností, ktoré zároveň neumožňovali opätovné prijatie navrhovateľa do služobného pomeru príslušníka PZ. Podľa odporcu požadovanou satisfakciou, ktorá bola spôsobilá očistiť meno navrhovateľa v očiach iných osôb a to vo všetkých sférach jeho života je samotný rozsudok Vojenského obvodového súdu Bratislava, ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Požadovanú výšku nemajetkovej ujmy odporca nepovažoval ani za preukázanú ani za primeranú najmä s ohľadom na trest uložený trestným rozkazom. Súd pristúpil k uloženiu alternatívneho peňažného trestu

vo výmere 20.000,-Sk, ktorý bol uložený ako samostatný trest. V pomere k tomuto trestu nemožno považovať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy za odôvodnenú. Navrhovateľ bol neprávoplatne odsúdený za menej závažný trestný čin, kde rozvrat priateľských a iných sociálnych vzťahov nie je pravdepodobný. Vylúčená je tiež príčinná súvislosť medzi údajne nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, najmú keď navrhovateľ poukazuje na nemožnosť vrátenia sa do služobného pomeru príslušníka PZ, nemožnosť dokončenia dôstojníckej školy, ako aj v nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti. Ako bolo uvedené, prepustenie navrhovateľa z pomeru príslušníka PZ personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 456/2003 zo dňa 20.11.2003 (z dôvodu, že služobnou zbraňou mieril na svoju manželku a vyhrážal sa jej usmrtením) vznikla prekážka opätovného prijatia navrhovateľa do služobného pomeru, keďže sa nepovažuje na účely zákona č. 73/1998 Z.z. za spoľahlivého. Príčinou nemožnosti prijatia navrhovateľa do služobného pomeru preto nie je trestné stíhanie vo veci Vojenským obvodovým súdom Bratislava v konaní 2T 17/2006 za trestný čin poškodzovania cudzej veci, ale spáchanie skutku popísaného v uvedenom personálnom rozkaze. Z rovnakého dôvodu nemožno prihliadať ani na ďalšiu údajnú škodu navrhovateľa (na nemožnosť dokončenia dôstojníckej školy, problémy s hľadaním zamestnania a nepriznanie dávky v nezamestnanosti). V týchto veciach nie je daná príčinná súvislosť medzi údajne nezákonným rozhodnutím a popísanou škodou. V neposlednom rade odporca poukázal na to, že voči navrhovateľovi bolo vedené aj ďalšie trestné konanie na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 2T 26/04 a je teda viac ako otázne, v príčinnej súvislosti s ktorým trestným konaním mohlo dôjsť k jeho sociálnej izolácii a k vzniku ujmy.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov p. F. Q., B.. B. I., B.. W.. O. J., oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a to rozsudkom Vojenského obvodového súdu 2T 17/2006-328, trestným rozkazom 2T 17/2006-279, personálnym rozkazom č. 456, vyúčtovaním trov obhajoby, uznesením o začatí trestného stíhania, uznesením o zamietnutí sťažnosti navrhovateľa, uznesením o vznesení obvinenia, žiadosťami o prešetrenie postupu orgánov činných v trestnom konaní, obžalobou, správou o psychologickom vyšetrení, príjmovými dokladmi, rozhodnutiami Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 26.1.2007, 28.5.2007, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, z ktorého ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Z uznesenia Obvodného oddelenia PZ Nové Zámky ČVS: ORP-630/NZ-03 zo dňa 6.9.2003 vyplýva, že bolo začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu poškodzovania cudzej veci, ktorého skutku sa dopustil páchateľ tým, že dňa 6.9.2003 o 02.10 hod. v nových zámkoch na ulici Ľ.. Š. B. W. bare vedľa stanovišťa taxislužby, kde na odstavenom motorovom vozidle zn. Š. J. I. XXX Z. poškodil prednú kapotu, celý ľavý bok vozidla, zadnú kapotu a to tak, že sú do vozidla vyškriabané ryhy po neznámom predmete. Uvedeným konaním bola spôsobená škoda vlastníkovi vozidla vo výške 50.000,-Sk.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Úradu inšpekčnej služby PZ, Inšpekčný odbor Bratislava ČVS:UIS-162/IBA -PO-2005 zo dňa 24.5.2005 bolo vznesené navrhovateľovi obvinenie resp. začal byť navrhovateľ trestne stíhaný ako obvinený pre trestný čin poškodzovania cudzej veci na tom skutkovom základe ako bol popísaný v uznesení o začatí trestného stíhania.

Voči predmetnému uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola uznesením Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne ako nedôvodná zamietnutá. V priebehu trestného stíhania navrhovateľ opakovane žiadal o prešetrenie postupu orgánov činných v trestnom konaní v ktorých poukazoval, že jeho bývalá manželka vo svojich výpovediach úmyselne uviedla nepravdivé skutočnosti s cieľom uškodiť navrhovateľovi, že jej zámerom je výlučne úmyselne poškodiť jeho dobré meno, kriminalizovať jeho osobu, aby mohla získať majetkový prospech vo forme výlučného vlastníctva nehnuteľností, ktoré nadobudli spoločne.

Dňa 22.2.2007 Vojenský obvodový súd Bratislava vydal trestný rozkaz sp. zn. 2T 17/2006-279, ktorým uznal navrhovateľa vinným z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa §257 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu samostatný peňažný trest vo výmere 20.000,- Sk.

Po podaní odporu, Vojenský obvodový súd Bratislava rozsudkom zo dňa 15.11.2007 sp. zn. 2T 17/2006-328 navrhovateľa oslobodil spod obžaloby pre uvedený skutok, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal navrhovateľ. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2007.

Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 456 zo dňa 20.11.2003 bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ dňom 24.11.2003. Dôvodom bolo, že navrhovateľ porušil služobnú

prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. K porušeniu služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom došlo tým, že dňa 25.9.2003 počas rozhovoru s bývalou manželkou vytiahol zo svojej bundy svoju služobnú zbraň a vzápätí namieril hlaveň pištole na poškodenú, pričom sa jej niekoľkokrát vyhrážal, že ju zabije a potom aj seba.

K prepusteniu navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ teda nedošlo v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania cudzej veci, ale v súvislosti s podozrením zo zneužitia služobnej zbrane. Uvedenému nasvedčuje aj to, že k prepusteniu došlo v novembri 2003, kým k vydaniu nezákonného rozhodnutia o ktoré navrhovateľ opiera žalovaný nárok došlo o cca 2 roky neskôr a to dňa 24.5.2005.

Rovnako tak navrhovateľom predložené rozhodnutie o nepriznanie dávky v nezamestnanosti bolo vydané v roku 2004 a preto nezamestnanosť navrhovateľa resp. nepriznanie dávky v nezamestnanosti nemohlo byť v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania resp. so vznesením obvinenia pre trestný čin poškodzovania cudzej veci ku ktorému došlo o rok neskôr.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že navrhovateľ musel prerušiť štúdium na dôstojníckej škole, túto skutočnosť nemal súd za preukázanú, nakoľko okrem tvrdenia navrhovateľa nebola táto skutočnosť žiadnym iným dôkazom v konaní preukázaná. Preto nebolo možné skúmať ani to, či k tomu došlo v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči osobe navrhovateľa pre trestný čin poškodzovania cudzej veci.

V konaní bolo ďalej preukázané, že voči navrhovateľovi sa viedlo aj ďalšie trestné stíhanie pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa §197a ods. 1,2 Trestného zákona. Predmetné trestné konanie pre skutok, ktorý bol popísaný v personálnom rozkaze, sa viedlo pred Okresným súdom Nové Zámky pod sp. zn. 2T 26/04. Predmetné trestné konanie skončilo rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1To 47/05 ktorým bol navrhovateľ oslobodený spod obžaloby pre uvedený trestný čin. V tomto trestnom konaní bol navrhovateľ aj vzatý do väzby (bol väzobne stíhaný) a Ministerstvo spravodlivosti SR mu priznalo v rámci predbežného prerokovania náhrady škody sumu 56.015,60 Sk titulom trov obhajoby, sumu 12.060,- Sk titulom trov obhajoby, sumu 42.083,80 Sk titulom ušlej mzdy počas väzby, a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy (z dôvodu prepustenia zo služby) v požadovanej výške 1.500.000,- Sk zamietlo. Išlo o konanie, ktoré začalo ešte pred 1.7.2004, preto orgánom konajúcim v mene štátu pri odškodňovaní bolo práve Ministerstvo spravodlivosti SR. Je teda nepochybné, že toto trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi bolo pre navrhovateľa oveľa výraznejším zásahom ako to, z ktorého nárok na náhradu škody si uplatňuje v tomto konaní. Uvedené je zrejmé nielen z toho, že uvedený trestný čin je spoločensky omnoho nebezpečnejší ako trestný čin poškodzovania cudzej veci, ale aj preto, že v tomto trestnom konaní bol navrhovateľ aj väzobne stíhaný, hrozil mu trest odňatia slobody, bol prepustený zo služobného pomeru, čo napokon navrhovateľ aj ocenil pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy (kde žiadal 1.500.000,- Sk, v tomto konaní žiadal len 10.000,- EUR). Uvedené súd dáva do pozornosti práve preto, že bolo potrebné oddeľovať tieto dve trestné stíhania, najmä pokiaľ išlo o posudzovanie výšky nemajetkovej ujmy.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa ustanovenia §5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 zák č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ust. § 6 ods. 2 zák č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "Občiansky zákonník") uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Podľa § 443 Občianskeho zákonníka pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

Nakoľko k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia došlo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z , t.j. dňa 24.5.2005 súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu v tom, že na daný prípad je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

V ďalšom sa súd zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitimácie odporcu (v danom prípade navrhovateľ správne označil za odporcu Slovenskú republiku, sporné však bolo len to, ktorý orgán má v mene SR konať) v konaní pričom dospel k záveru, že v danom spore je namieste, aby ako orgán vystupujúci v mene Slovenskej republiky konalo Ministerstvo vnútra SR. V tomto smere súd poukazuje na nedokonalosť zákona spočívajúcu v tom, že pokiaľ ide o trestné konanie, zákon tu dáva povinnosť vystupovať v mene SR až trom ústredným orgánom štátnej správy a to Ministerstvu spravodlivosti SR, Ministerstvu vnútra SR aj Generálnej prokuratúre SR. V danom prípade išlo o spor, či v mene SR má vystupovať Ministerstvo vnútra SR alebo Ministerstvo spravodlivosti SR.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky koná, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Možno povedať, že vo všeobecnosti pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v trestnom konaní štát zastupuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Uvedené však platí iba potiaľ, pokiaľ tento zákon (514/2003 Z.z.) neustanovuje inak (viď §4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona). Tento zákon však v ustanovení § 4 ods. 1 psím. b) uvádza, že ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru je príslušné Ministerstvo vnútra SR. V danej veci navrhovateľ za nezákonné rozhodnutie (a teda rozhodnutie od ktorého si uplatňuje žalovaný nárok) označil práve rozhodnutie vyšetrovateľa zo dňa 24.5.2005 ČVS:UIS-162/IBA -PO-2005. Je teda zrejmé, že škodu navrhovateľovi spôsobil práve vyšetrovateľ citovaným rozhodnutím, ktoré sa neskôr (po právoplatnom oslobodení) ukázalo ako nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že orgánom oprávneným konať v mene štátu bolo práve Ministerstvo vnútra SR. Na druhej strane nemožno dávať navrhovateľovi na ťarchu nedokonalosť právnej úpravy v tom, ktorý konkrétny štátny orgán má v mene štátu vystupovať, keď podstatné je iba to, že subjektom zodpovedným za vzniknutú škodu je štát ako samostatná právnická osoba. Práve pre tieto prípady zákon upravuje postup, že ak štátny orgán na ktorý sa poškodený obrátil so žiadosťou o predbežné prejednanie nároku sa necíti byť oprávnený konať v mene štátu, je povinný bezodkladne takúto žiadosť postúpiť príslušnému orgánu a informovať o tom navrhovateľa (§15 ods. 2 zákona).

Absenciu takéhoto postupu potom nie je možné vykladať na ťarchu navrhovateľa, ako osoby poškodenej, ani za predpokladu, že by vo veci malo za SR konať Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko podstatné je, že zodpovedným subjektom je Slovenská republika ako samostatný subjekt práva. Pochybenie resp. omyl v označení orgánu verejnej moci nikdy nemôže byť interpretovaný (pri nedokonalosti právnej úpravy) v neprospech jednotlivca. Okrem uvedeného súd navrhovateľa postupom podľa §43 OSP poučil, že správne označenie orgánu konajúceho v mene štátu má byť Ministerstvo vnútra SR.

Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že v danej veci bolo povinné za Slovenskú republiku vystupovať práve Ministerstvo vnútra SR.

Iná by bola situácia, ak by sa na daný prípad vzťahoval predchádzajúci predpis č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Citovaný zákon vo svojom ustanovení §9 ods. 1 rozlišuje na jednej strane občianske súdne konanie a trestné konanie (plus konanie pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom), kedy ústredným orgánom, ktorý vystupuje v mene štátu, je Ministerstvo spravodlivosti SR a na druhej strane ostatné prípady, t.j. v podstate správne konania, kedy týmto ústredným orgánom je ten ústredný orgán, do ktorého pôsobnosti patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom nezákonné rozhodnutie bolo vydané (v ktorom nesprávnym úradným postupom bola škoda spôsobená). Z uvedeného vyplýva, že za oblasť súdov a ďalších orgánov činných v trestnom konaní je týmto ústredným orgánom,

vystupujúcim v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, pritom podľa vtedy platnej právnej úpravy výkladu niektorých pojmov v Trestnom poriadku, orgánmi činnými v trestnom konaní sa rozumejú súd, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán. Nakoľko trestným konaním bolo treba považovať celé konanie podľa Trestného poriadku (vrátane konania policajných orgánov, vyšetrovateľov a prokurátorov v rámci prípravného konania) zákon 58/1969 Zb. za ústredný orgán štátnej správy konajúci v mene štátu, v prípade nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu) vydaného v trestnom konaní, považuje výlučne Ministerstvo spravodlivosti SR.

Súd mal za to, že prijatím nového zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami a postupmi orgánov verejnej moci (t.j. zákona č. 514/2003 Z.z.) sa sledoval aj ten účel, aby bola zodpovednosť rozložená medzi viaceré ústredné orgány štátnej správy a to podľa tohto, do pôsobnosti tohto ktorého ústredného orgánu patrí orgán, ktorý škodu spôsobil. Preto sa z výlučnej zodpovednosti ministerstva spravodlivosti SR za oblasť trestného konania vyčlenili prípady, kedy nesie zodpovednosť aj Ministerstvo vnútra SR (ak škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru), a Generálna prokuratúra SR (ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní). Pri tomto rozlišovaní je potom dôležité, ktorý orgán vydal nezákonné rozhodnutie, alebo ktorý orgán sa dopustil nesprávneho úradného postupu.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

V preskúmavanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 24.5.2005, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči nemu. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Ohľadne skutku, ktorého sa mal dopustiť, nebolo preukázané, že by ho spáchal navrhovateľ, preto bol spod obžaloby oslobodený ("nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný"). Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Treba pritom vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z.. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 7 a § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 8 ods. 6 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie).

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením

o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (prípadne ďalšie prípady uvedené v §8 ods. 6).

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd mal nepochybne za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 24.5.2005 vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím, sa okrem existencie nezákonného rozhodnutia vyžaduje aj vznik škody a najmä existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

Podľa ustanovenia §442 OZ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmou, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody.

Skutočnú škodu však nemožno obmedziť len na škodu spôsobenú na veciach. Pod pojem tzv. skutočná škoda treba zahrnúť aj škodu, ktorú poškodený utrpel na iných majetkových právach, alebo aj ujmu, ktorú poškodený utrpel na zdraví, resp. na živote. Skutočnou škodou je aj ujma, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť náklady na prepravu osoby alebo nákladu, ďalej sem patria aj náklady vynaložené a vzniknuté v spojitosti s uplatnením nároku v trestnom alebo občianskoprávnom konaní. V prípade ujmy na zdraví do kategórie skutočnej škody patria aj náklady vynaložené na liečenie (§ 449) buď poškodeným samým, alebo niekým iným (napr. zdravotnou poisťovňou), nárok na náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444), nárok za stratu zárobku (§ 445), nárok za stratu na dôchodku (§ 447a), náklady na výživu pozostalým (§ 448) a náklady spojené s pohrebom.

Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Ušlý zisk možno nahradiť len peňažným plnením. Naturálna reštitúcia tu neprichádza do úvahy.

Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. S ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla iba jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd v ďalšom (pokiaľ ide o majetkovú škodu) skúmal, či predmetné nezákonné rozhodnutie bolo jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku majetkovej škody tak ako si ju uplatňoval navrhovateľ. Inak povedané, súd sa zaoberal tým, či k vzniku majetkovej škody (tak ako si ju uplatnil navrhovateľ) došlo v dôsledku nezákonného rozhodnutia resp. škoda bola ním vyvolaná ("nebyť nezákonného rozhodnutia, nevznikla by ani škoda").

Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiadúcich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám (§ 38 ods. 1 Tr. por.).

Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľovi bola uznesením o vznesení obvinenia a následným trestným stíhaním spôsobená škoda, za ktorú podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. nesie zodpovednosť odporca. Táto škoda bola navrhovateľovi spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetného uznesenia ktorým bolo voči navrhovateľovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin poškodzovania cudzej veci. Navrhovateľ včas požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, avšak bez úspechu, preto sa po uplynutí šesťmesačnej

lehoty obrátil so svojim nárokom na príslušný súd. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody (pokiaľ ide o vynaložené trovy obhajoby) neposudzuje účelnosť trov vynaložených v súvislosti s nutnou obhajobou v trestnom konaní, ale posudzuje, o čo sa majetok poškodeného zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Inak povedané nie je dôležité to, či boli jednotlivé úkony zvoleného alebo ustanoveného advokáta účelné pre hájenie záujmov navrhovateľa v trestnom konaní (súd pri náhrade škody nerozhoduje o účelnosti vynaložených trov, teda nerozhoduje o trovách konania), ale posudzuje to, o akú sumu sa skutočne zmenšil navrhovateľov majetok v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Ak navrhovateľ skutočne zo svojho majetku uhradil v súvislosti s jeho zastupovaním v trestnom konaní svojmu advokátovi určitú sumu, tak je nepochybné, že sa o túto sumu reálne zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Inak povedané nebyť nezákonne vedeného trestného stíhania voči jeho osobe, nemusel by vynaložiť zo svojho majetku peniaze na zaplatenie advokáta.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal navrhovateľovi náhradu škody vo výške 664,41 EUR, nakoľko práve o túto sumu (bez ohľadu na účelnosť jej vynaloženia - súd tu totiž nerozhoduje o trovách konania resp. o ich výške) sa zmenšil jeho majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe (navrhovateľ túto sumu aj skutočne svojmu právnemu zástupcovi uhradil), čo vyplýva aj z príjmových dokladov zo dňa 15.6.2005, 12.9.2006, 7.11.2007, 19.11.2007, 4.12.2007, 7.12.2007 (č.l. 103-105 spisu) ako aj z potvrdenia V.. Y. W. (list zo dňa 19.11.2007) o zaplatení zálohy vo výške 9.016,- Sk.

Celková výška škody v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a prebiehajúceho trestného stíhania) predstavuje sumu 664,41,-EUR.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy súd poukazuje na to, že trestné stíhanie (bez ohľadu na to o aký trestný čin ide) predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

Ustanovenie §1 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, voči komu sa viedlo trestné stíhanie. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o vznesení obvinenia, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, voči komu sa viedlo trestné stíhanie, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody však nemá ten, kto bol oslobodený spod obžaloby alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, prípadne, že trestný čin bol amnestovaný. Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby.

Navrhovateľ poukázal na to, že bezpochyby išlo o citeľný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľa, čo do jeho postavenia v rodine a v spoločnosti.

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby navrhovateľa v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Súd mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti v značnej miere, preto navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške uvedenej vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd, za účelom zistenia následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v pracovnom, rodinnom príp. inom prostredí navrhovateľa, v tomto smere vypočul svedkov navrhnutých navrhovateľom, ako aj vykonal výsluch navrhovateľa.

Z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že to začalo v roku 2003, kedy bol v rozvodovom konaní s bývalou manželkou, počas tohto sa mu bývalá manželka niekoľkokrát vyhrážala, že ho dá vyhodiť od polície a potom si vymyslela aj tento skutok - poškodzovanie cudzej veci. Trestné oznámenie bolo podané ešte v roku 2003, nakoľko však navrhovateľa nevedeli usvedčiť, na to si bývalá manželka vymyslela ďalší skutok pre ktorý sa voči navrhovateľovi viedlo trestné stíhanie a to pre podozrenie z trestného činu násilia proti jednotlivcovi a skupine, za čo bol aj väzobne stíhaný. Aj v tejto veci bol navrhovateľ právoplatne oslobodený a bola mu vyplatená aj náhrada škody. Trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania cudzej veci mu spôsobilo v Nových zámkoch to, že sa to rozšírilo medzi ľudí, neustále sa ho pýtali ako to spravil a pod. takisto sa to dozvedela aj jeho vtedajšia priateľka s ktorou plánoval budúcnosť a kvôli tomu sa aj rozišli. Rovnako sa zmenil postoj jeho bývalých kamarátov (predovšetkým bývalých kolegov) k jeho osobe. Dodnes prežíva z tohto psychickú traumu a rozhodol sa navštíviť aj psychológa. Väčšinou sa uzavrel do seba a prestal komunikovať s okolím, aby ľuďom nemusel vysvetľovať čo sa vlastne stalo. Po rozvode manželstva po tom, čo sa začalo trestné stíhanie mu bývalá manželka zakázala sa stýkať aj so synom, ktorý jej bol zverený do starostlivosti.

Zo správy o psychologickom vyšetrení zo dňa 19.12.2011 vyplynulo, že navrhovateľ sa na vyšetrenie dostavil spontánne s tým, že má neustále problémy so spracovaním neoprávneného vyšetrovania a trestného stíhania, v rámci čoho absolvoval aj pobyt vo vyšetrovacej väzbe. Okrem toho je aj v stálom súdnom spore ohľadne výživného na syna so svojou bývalou manželkou. Trpí v dôsledku neschopnosti zamestnať sa a v dôsledku nepriaznivého postoja okolia voči nemu. Navrhovateľ bol psychodiagnosticky vyšetrený s potvrdením stavu psychickej nepohody, pocitov izolovanosti od druhých, nespokojnosti so svojimi sociálnymi vzťahmi, pocitov, že mu okolie nerozumie a tiež pocitov ukrivdenosti. Uvedené prežívanie môže súvisieť s negatívnymi zážitkami, ktoré navrhovateľ udával ako aj s faktom stresogenného pôsobenia aktuálnych súdnych pojednávaní, ktorých sa zúčastňuje.

Z uvedeného mal súd za to, že aj keď hlavnou príčinou zhoršenia jeho psychického stavu sú predovšetkým narušené vzťahy s bývalou manželkou (vrátane sporov o výživu ich syna) ako aj trestné stíhanie pre ktoré bol väzobne stíhaný, nemožno mu uprieť to, že aj trestné stíhanie pre poškodzovanie cudzej veci (aj keď nejde o tak spoločensky nebezpečné konanie ako v prípade násilia voči jednotlivcovi) sa mohlo negatívne odraziť na jeho psychike, nakoľko v súhrne všetky tieto skutočnosti, ktoré prebiehali v podstate v rovnakom časovom období boli značnou záťažou pre navrhovateľovi psychiku. Napriek tomu, že navrhovateľ nepredložil konkrétny priamy dôkaz (hoci v tomto smere dôkazné bremeno zaťažovalo práve navrhovateľa) o tom, že jeho stav psychickej nepohody bol spôsobený výlučne trestným stíhaním pre trestný čin poškodzovania cudzej veci, súd mal za to, že len samotné vedenie (akéhokoľvek) trestného stíhania voči osobe zanechá (a najmä u osôb labilnejšej povahy) na jeho psychike určité následky. Tým, že v prípade zásahu do osobnostných práv treba každý prípad posudzovať individuálne (okrem iného) aj s prihliadnutím k osobe poškodeného, mal súd za to, že aj vedenie trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania cudzej veci spôsobilo taký zásah do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý si vyžadoval priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch.

Pokiaľ ide o rodinnú, pracovnú a spoločenskú oblasť navrhovateľa, na preukázanie negatívnych dopadov v tejto sfére osobnosti navrhovateľa súd vypočul svedkov p. F. Q. Z. B. navrhovateľa F. B.. B. I., B.. W.. O. J..

Z výsluchu svedkyne F. Q., súd zistil, že sa s navrhovateľom zoznámila niekedy v roku 2002, pričom plánovali aj spoločnú budúcnosť. Zo začiatku bol ich vzťah pekný, neskôr však zistila, že navrhovateľ bol stále vypočúvaný. Bála sa, že aj je to môže nejako poškodiť jej povesť. Ich vzťah fungoval až do roku 2005, kedy už bol navrhovateľ psychicky na tom zle, preto sa bála mať s navrhovateľom spoločnú budúcnosť a vzťah s ním ukončila. Svedkyňa navrhovateľa posielala k psychológovi, avšak on nechcel ísť, hanbil sa. Podľa svedkyne navrhovateľ utrpel psychickú traumu práve v súvislosti s tým, že bol stíhaný pre skutok poškodzovania cudzej veci. Spočiatku bol navrhovateľ veselej povahy, bol obľúbený v kolektíve, kolektív aj navštevoval, potom však už nechcel nikam chodiť, cítil sa zle aj preto, že stratil zamestnanie. Tým, že došiel o zamestnanie sa prestali s ním stretávať aj bývalí kolegovia. O trestnom stíhaní navrhovateľa sa dozvedela aj od ľudí z mesta, v meste sa táto informácia šírila v značnom

rozsahu a aj preto sa bála o svoju česť. Má za to, že navrhovateľ by nebol schopný sa dopustiť takéhoto skutku.

Z výpovede tejto svedkyne je zrejmé, že sa tu znova prelínajú obe trestné stíhania, ktoré vo svojom súhrne vyvolali u navrhovateľa stav psychickej nepohody. Súd z výpovede svedkyne však mal za to, že vo väčšom rozsahu sa na psychike navrhovateľa prejavilo skôr trestné stíhanie pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi a skupine, nakoľko ako sama svedkyňa uviedla, s navrhovateľom chodila len do roku 2005. V tomto čase však navrhovateľ nebol ešte obvinený zo spáchania trestného činu poškodzovania cudzej veci (k tomu došlo až 24.5.2005), ale len pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi a skupine. Rovnako tak svedkyňa potvrdila, že na psychike navrhovateľa sa prejavila najmä strata jeho zamestnania, čo rovnako nebolo dôvodom resp. následkom trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania cudzej veci. Napriek tomu možno uznať, že v tak malom meste ako sú Nové Zámky, sa informácia o vedení trestného stíhania voči určitej osobe (a najmä pokiaľ ide o bývalého policajta) veľmi rýchlo rozšíri a takýto stav vie vyvolať negatívny dopad na osobnostnú sféru takejto osoby.

Svedok B. I. vo svojej výpovedi potvrdil, že s navrhovateľom slúžil na KR PZ, spoločne vykonávali hliadky. Z času na čas mu navrhovateľ hovoril, že má nejaké trestnoprávne problémy, ale veľmi to nechcel rozvádzať. Uvedené sa prejavilo aj v tom, že výkon jeho služby nebol ideálny a keď zasahovali proti rôznym páchateľom, kde jeden druhému mal kryť chrbát, tak svedok radšej požiadal nadriadeného, či by nemohol slúžiť radšej s niekým iným, nakoľko navrhovateľ bol zjavne nervózny. Je pravda, že po menšom incidente medzi nimi (ktorý však nijako nesúvisel s jeho trestným stíhaním a stal sa v roku 2003) sa začali vzťahy medzi nimi ochladzovať. Dovtedy sa stretávali s ich priateľkami, dokonca boli spoločne aj na dovolenke. Svedok si už podrobne nepamätal, ale nejaké trestné oznámenie mu navrhovateľ spomínal, či to bolo pre poškodzovanie cudzej veci, to uviesť nevedel. Pokiaľ ide o jeho prepustenie zo služobného pomeru, svedok nevedel uviesť z akého to bolo dôvodu, avšak v tom čase ako mu riaditeľ niesol prepúšťací rozkaz sa na pracovisku hovorilo niečo ohľadom vzatia navrhovateľa do väzby. Potom navrhovateľa stretol už len náhodne jeden krát v Nových Zámkoch. Pripadal mu ako bezdomovec, ako človek bez duše. Predtým bol navrhovateľ človek veselej povahy. Na otázku, či videl zmenu správania po prevalení trestného stíhania u jeho kolegov, svedok uviedol, že každý zaradil spiatočku, nakoľko každý má svoje morálne hodnoty a preto nie je potrebné stretávať sa s človekom, ktorý bol vzatý aj do väzby.

Aj z výpovede tohto svedka mal súd za preukázané, že predovšetkým zásahom do osobnostných práv navrhovateľa bol zásah vyvolaný trestným stíhaním pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi a skupine. Súd tak usúdil najmä z toho, že na otázku právnej zástupkyne navrhovateľa svedok odpovedal tak, že kolegovia navrhovateľa zmenili svoje správanie voči nemu preto, že každý má svoje morálne hodnoty a preto nie je potrebné stretávať sa s človekom, ktorý bol vzatý aj do väzby. Je teda zrejmé, že najviac vadilo týmto osobám skutočnosť, že bol navrhovateľ väzobne stíhaný, avšak k tomu došlo práve v súvislosti s trestným stíhaním pre trestný čin násilia proti jednotlivcovi a nie pre trestný čin poškodzovania cudzej veci. Rovnako tak svedok potvrdil, že mu navrhovateľ hovoril o nejakom trestnom oznámení, avšak o podrobnostiach nechcel rozprávať. Ak by teda zásah bol takej intenzity, že by vzťahy medzi nimi ochladli a prestal sa stýkať s navrhovateľom z dôvodu vedenia trestného stíhania, je prinajmenšom na mieste, aby sa mu navrhovateľ s problémom zveril resp. aby svedok ako jeho priateľ mal minimálne vedomosť pre aký skutok sa vedie voči navrhovateľovi trestné stíhanie. Svedok však uvedené ani vedieť nemohol, keďže ako sám tvrdí, ich vzťahy ochladli po incidente, ktorý sa stal v roku 2003, pričom v tomto roku nebol navrhovateľ trestne stíhaný pre trestný čin poškodzovania cudzej veci. Rovnako o tom, že väčší zásah do osobnostných práv navrhovateľa vyvolalo trestné stíhanie pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi svedčí aj to, že svedok uviedol, že po chodbách na pracovisku sa hovorilo niečo ohľadom vzatia navrhovateľa do väzby (v čase keď mu riaditeľ niesol prepúšťací rozkaz), čo zasa je spojení len s trestným stíhaním pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi.

Svedok W.. O. J. vo svojej výpovedi uviedol, že sa s navrhovateľom pozná od roku 2000-2001, pozná aj jeho bývalých kolegov. Vedel, že mal navrhovateľ dve trestné stíhania, niečo s autom a niečo s jeho bývalou ženou. Potom keď sa vrátil z väzby sa s ním stretol, ale už bol navrhovateľ taký iný. Je v kontakte aj s jeho bývalými kolegami a zistil, že títo sa s ním nebavia. Navrhovateľ sa stal utiahnutý a pôsobí utrápene. Svedok vo svojej výpovedi nevedel uviesť ako prebiehali trestné konania, ani sa

nikdy nestretával s navrhovateľovou rodinou. Potvrdil, že vzťahy medzi ním a navrhovateľom sa ochladili jednak z dôvodu, že nebývajú v jednej obci, jednak z toho dôvodu, že sa im rozpadla partia, ale aj z dôvodu že bolo trestné stíhanie. Svedok však súčasne potvrdil, že odišiel do zahraničia v roku 2006 a naposledy predtým navrhovateľa videl v roku 2003,2004. Posledných 5 rokov nevie ako navrhovateľ žil.

Z výpovede tohto svedka vyplynulo, že svedok nevedel ako prebiehali trestné stíhania voči osobe navrhovateľa, vedel len že boli dve, podrobnosti však uviesť nevedel (iba to, že bolo "niečo s autom a niečo s jeho bývalou ženou"), svedok sa nikdy nestretával s jeho rodinou a naposledy bol s navrhovateľom v roku 2003,2004 (t.j. v čase kedy navrhovateľ nebol obvinený z trestného činu poškodzovania cudzej veci). Od roku 2006 žije v zahraničí a za posledných 5 rokov nevie ako navrhovateľ žil. Výpoveďou tohto svedka súd nemal za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy u navrhovateľa, nakoľko svedok napriek, že je kamarát navrhovateľa, nevedel sa presne vyjadriť k vedeniu trestného stíhania, s rodinou navrhovateľa sa nestýkal, takže nevedel potvrdiť ako sa zásah prejavil v jeho rodinnom prostredí, naposledy bol s navrhovateľom v roku 2003,2004 kedy nebol trestne stíhaný pre trestný čin poškodzovania cudzej veci a za posledných 5 rokov ani nevedel ako navrhovateľ žil. Jeho tvrdenia o tom, že jeho stav (utrápenosť, utiahnutosť) mu spôsobilo práve predmetné trestné stíhanie ako aj to, že sa jeho bývalí kolegovia s navrhovateľom nebavia sú len strohé konštatovania vo všeobecnej rovine, nepreukazujú však výrazný zásah do osobnostných práv navrhovateľa. Dokonca sám svedok potvrdil, že jeho vzťahy s navrhovateľom ochladli predovšetkým preto, že nebývajú v spoločnej obci a že sa ich partia rozpadla.

Z výpovedí svedkov mal súd za preukázané, že trestné stíhanie vedené voči navrhovateľovi pre trestný čin poškodzovania cudzej veci nepochybne zasiahlo do jeho osobnostnej sféry, avšak nie až v takom rozsahu, aby mu súd priznal nemajetkovú ujmu v celej žalovanej výške. Skôr je súd názoru, že väčšina problémov u navrhovateľa bola vyvolaná trestným stíhaním avšak pre trestný čin násilia voči jednotlivcovi za ktorý bol aj väzobne stíhaný. Práve túto skutočnosť (väzobné stíhanie a strata zamestnania) si väčšina jeho okolia (či už priateľov alebo kolegov) pamätá najviac a práve tieto skutočnosti spája s osobou navrhovateľa. Napriek tomu už len samotné vedenie trestného stíhania voči osobe navrhovateľa je spôsobilé privodiť navrhovateľovi ujmu, ktorú je možné odškodniť len priznaním nemajetkovej ujmy, o to viac, ak trestné konanie pre menej závažnú trestnú činnosť akou je poškodenie cudzieho vozidla poškriabaním sa viedlo viac ako 4 roky (hoci od počiatku neboli presvedčivé dôkazy o vine navrhovateľa). Za danej situácie podľa súdu teda nepostačuje ako odškodnenie obyčajné skonštatovanie porušenia práva, ale je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nakoľko trestné stíhanie trvalo viac ako 4 roky, navrhovateľ musel byť počas tohto obdobia neustále pod tlakom, už len z dôvodov účasti na jednotlivých úkonoch orgánov činných v trestnom konaní, čo nepochybne prispelo k jeho stavu psychickej neistoty, čo skonštatoval aj psychológ vo svojej správe. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol aj k tomu, že navrhovateľ bol pre oba skutky pre ktoré sa voči nemu viedlo trestné stíhanie právoplatne oslobodený a nikdy predtým sa nedopustil protiprávneho konania.

Podstatou priznania nemajetkovej ujmy v priznanej výške 2.000,-EUR bolo teda preukázanie zníženia spoločenského postavenia navrhovateľa, ktoré sa v posudzovanom prípade navonok prejavilo v pochybnostiach verejnosti a jeho kolegov, priateľov a známych o jeho morálnosti vykonávať funkciu policajta, v jeho údajnom protispoločenskom správaní, vo vzniku jemu spoločensky nepríjemných situácií v rodinnom živote, tým, že po celé dva roky (trestné stíhanie sa viedlo 4 roky, od vznesenia obvinenia 2 roky) bol vystavený z dôvodu vedenia trestného konania voči jeho osobe stresu, úzkosti a frustrácii, že sa uzavrel do seba a odmietal komunikovať s okolím, tým, že sa mu rozpadol partnerský vzťah s priateľkou. Neoceniteľnosť jednotlivých stránok ľudskej osobnosti ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy možno určiť (napr. pomocou kritérií obsiahnutých v Občianskom zákonníku pri úprave ochrany osobnosti), a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, prihliadol predovšetkým na to, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života navrhovateľa - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti a najmä jeho profesijnej činnosti. Navrhovateľ bol totiž v rozpore so skutočnosťou označený za "páchateľa protiprávnej činnosti závažného charakteru, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná.

Dôležitou skutočnosťou je aj to, že nie je možné ujmu, ktorá vznikla navrhovateľovi tým, že sa voči nemu celé dva roky viedlo trestné stíhanie resp. že bol celé dva roky obvinený, a trestným rozkazom aj odsúdený, pre závažný a morálne odsúdeniahodný trestný čin, odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Preto súd považuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú. Vo zvyšku súd nárok na nemajetkovú ujmu zamietol, pretože vzhľadom na výsledky dokazovania považoval nemajetkovú ujmu vo výške 2.000,-EUR vzhľadom na osobu navrhovateľa, jeho doterajší život a následky trestným stíhaním spôsobené za primeranú.

Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie.

Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným prípadom, keď postihnutej fyzickej osobe možno priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu), kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľovi, napriek tomu, že bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, sa doposiaľ nikto (žiadny z predstaviteľov odporcu) za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľa súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť navrhovateľa v pracovnej oblasti kde pôsobil. Preto má súd za to, že (aj vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie veci) sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží, nielen náhrada škody tak ako je popísaná vyššie, ale aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom (je prehnaná), ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené. Súd vo zvyšku nárok na nemajetkovú ujmu zamietol aj preto, lebo sa nepreukázalo, že by navrhovateľ stratil zamestnanie v príčinnej súvislosti s trestným konaním vedeným pre trestný čin poškodzovania cudzej veci, nepreukázalo sa, že v dôsledku tohto trestného stíhania mu nebola priznaná podpora v nezamestnanosti, nepreukázalo sa, že nemohol dokončiť štúdium na dôstojníckej škole kvôli predmetnému trestnému stíhaniu, tak ako to tvrdil v žalobnom návrhu. Zároveň súd poznamenáva, že bolo na navrhovateľovi, aby predložil alebo označil dôkazy preukazujúce nemajetkovú ujmu v uplatnenej výške. V tomto smere súd nemôže nahrádzať jeho činnosť pri navrhovaní dokazovania (je teda na navrhovateľovi, aby v tomto smere uniesol dôkazné bremeno). Súd mal za to, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno len do takej výšky nemajetkovej ujmy, akú mu súd priznal týmto rozsudkom.

Pokiaľ ide o príslušenstvo k pohľadávke o náhradu škody (664,41,-EUR), v tomto smere súd poukazuje na to, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovujú, a preto sa má použiť právna úprava splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka (ktorá sa týka všetkých pohľadávok na náhradu škody). Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka ustanovuje: "Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal". Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa teda týka aj tejto veci, takže odporca sa dostal do omeškania so splnením nároku na náhradu škody dňa 15.9.2008 (prvý deň po dni, keď uplynula odporcovi 6 mesačná zákonná lehota na dobrovoľné splnenie si povinnosti po tom, čo ho navrhovateľ k tomu vyzval žiadosťou zo dňa 21.2.2008, doručenou odporcovi dňa 14.3.2008 - viď č.l. 12 spisu). Vzhľadom na uvedené súd priznal navrhovateľovi okrem škody vo výške 664,41 EUR aj úroky z omeškania z tejto sumy vo výške 8,5 % p.a. (výška úrokov z omeškania je dvojnásobok základnej úrokovej sadzby NBS platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu) od 15.9.2008 až do zaplatenia.

Vo zvyšnej časti požadovaných úrokov z omeškania za náhradu škody (majetkovej) súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol. Rovnako tak súd nepriznal navrhovateľovi ani požadovaný úrok z omeškania z priznanej nemajetkovej ujmy, nakoľko mal súd za to, že sa dlžník s platením nemajetkovej ujmy môže dostať do omeškania až v prípade dobrovoľného nesplnenia tejto povinnosti priznanej právoplatným rozsudkom súdu. Nakoľko len súd môže posúdiť a ustáliť povinnosť vzniku a skutočnú výšku nemajetkovej ujmy a to s prihliadnutím na vykonané dokazovanie. Preto nie je možné, aby sa dlžník dostal do omeškania s platením nemajetkovej ujmy skôr ako o nej rozhodne príslušný súd.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom priznal navrhovateľovi, hoci mal vo veci len čiastočný úspech pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy, plnú náhradu trov konania, nakoľko rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Súd zároveň pri rozhodovaní o trovách konania mal za to, že nemôže nastať situácia, keď bola účastníkovi (navrhovateľovi) preukázateľne spôsobená škoda nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, tento si ju riadne uplatnil aj žalobou na súde, táto mu bola súdom priznaná, len mu súd priznal nižšiu sumu ako žaloval (na základe voľnej úvahy súdu), aby za takejto situácie nebola takémuto účastníkovi priznaná náhrada trov konania a to najmä v prípadoch, keď žaloba bola čo do dôvodnosti uplatnených nárokov podaná dôvodne. Navrhovateľovi bola súdom priznaná suma v celkovej výške 2.664,41 EUR (základ pre výpočet odmeny). Odmena za 1 úkon právnej pomoci predstavuje sumu 111,21 EUR.

U navrhovateľa trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to:

Podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z., §9 ods. 1, §10 ods. 1 :

- §14 ods. 1 písm. a) - príprava a prevzatie veci (2010).....111,21,-EUR

rež. paušál 7,21,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. b) - písomné podanie na súd - (11.3.2010)..... 111,21,-EUR

rež. paušál 7,21,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. c) - účasť na pojednávaní (19.1.2011) 111,21,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. b) - písomné podanie na súd - (28.2.2011)..... 111,21,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

- § 14 ods. 5 písm. b) - účasť na pojednávaní (4.5.2011) 27,80,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. c) - účasť na pojednávaní (24.10.2011) 111,21,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. c) - účasť na pojednávaní (11.1.2012) 111,21,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

- § 14 ods. 1 písm. c) - účasť na pojednávaní (13.3.2012) 111,21,-EUR

rež. paušál 7,41,-EUR

Tarifná odmena celkom: 806,26,-EUR

Režijný paušál spolu: 58,88,-EUR

Cestovné náhrady:

Použité motorové vozidlo: W. T. S.: I. XXXDX

Priemerná spotreba: 8,8 lit/100km

Priemerná cena pohonných hmôt 1,4EUR za 1 lit.

Počet km: 218 km (Nové Zámky - Bratislava a späť)

Spotreba benzínu na 218 km - 19,18 lit.

Cena benzínu za 19,18 lit.....26,85,-EUR

Cena benzínu pri 5 cestách: 5 x 26,85,-EUR.....134,28,-EUR

Opotrebenie vozidla pri jednej ceste - 0,183 EUR x 218 km.....39,89,-EUR

Pri 5 cestách - 5 x 39,89,-EUR.....199,47,-EUR

Náhrada za stratu času za každú začatú polhodinu: 12,35,-EUR

8 x 12,35,-EUR = 98,80,-EUR, za 5 ciest.....494,-EUR

Náhrada trov celkom (tarifná odmena + režijný paušál + pohonné hmoty + opotrebenie vozidla + strata času).....1.692,89,-EUR

Trovy právneho zastúpenia s DPH: 1.692,89 + 338,57,-EUR (DPH) = 2.031,46,-EUR

Podľa § 149 ods. 1 OSP ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis